

Romhányi Gyula

TÚL AZ ALKONYON

Szerenád papírtrombitára

Versek

Részletek

(A Madách Imre Városi Könyvtár honlapjára,
a szerző engedélyével)

A kötet megvásárolható a könyvtárban

ÉVFORDULÓ
(*átirat 48-ból*)

Lásd, ötvenöt éves koromra,
kopott lettem és nyüves:
Szóda böffen és nem nagyfröccs,
nem fő már több csülkös bableves.

Ha asszonyom ringó
farára nézek,
már nem emlékszem, hogy
milyen volt az a régi lány.
Lesunytt szemmel megyek a
napsütésben, árnyvető
házak hámló oldalán.

Magam járok gondommal verve,
arcomon a kín kegyelme,
bolondgond vigyor.
Nem vár nyitott ajtó,
terített asztal,
vetett ág sehol.

Nem panaszkodom,
én akartam így,
én kínáltam tétet
a lélektelen mának.
Én építettem cinkelt
lapokból templomot,
összenyalazott, hamis,
rongyos bibliámnak.

BALASSAGYARMAT

Itt élek én e szürke-sárga
házak labirintusába zárva,
hol éveim pergő homokját
játékos szelek szétsodorták,
hol csontmarkában az időnek
vágyaim porrá őrölődtek.

Itt loptam szerelmet,
oroztam mámort,
tanultam fegyelmet
holnapért a mától.
Itt imádtam magam
pokolra százszor,
s raktam katedrálist
káromkodásból.

Itt gyűjtöm a szót,
hogy feleljek a csendnek,
ahol köszönni tudok még,
s ahol visszaköszönnék.

*

Királyok, hercegek, grófok...
Utcára tett *Bolondok* hada.
Egy biztos udvar után
nyáladzunk mindahányan.
Mi lesz velünk ó Demok(g)rácia?

ASSZONYAIM

III.

Szelíd volt, mint vészben rekedt,
magára maradt kis állat.
Remegve simult ölembe,
fészket remélve magának.

Sajnáltam? Szerettem? Ma már nincs,
de nem is kell a magyarázat.
Elűztem vagy elment magától,
hogy jobb helyet leljen magának.

Mindegy lenne most, de néha
visszhangot ver a szívem:
mintha szólítana, hívna,

engem a vészben repkedetett
Fészket, meleget kínálva
az el nem feledtnek.

ASSZONYAIM

V.

Ablakon másztam be
hozzá kétnaponta.
(A férje már dolgozott
s még aludt a porontya.)

Nem szerettünk, csak öleltünk,
de mint szalma és a lángja,
sorvasztottuk egymást
közös pusztulásba.

Tüzünknek nem maradt
se parazsa, se fészke.
Kevéske füstje (ha volt)

rég eloszlott a szélbe.
Tizennégy barkaág sor –
ennyi egybev éve.

HÉJA ALKONYAT

Még játszom veled,
de szememre már az ősz
színes rongyaiból szőtt
nyirkos fátyol hull.

Még ereimben
lomha vért lázít a kedv,
ám szívem pitvarában
horgas szél tutul.

Még elhiszem, hogy
koldult ölelésünk
virághímes ágya az
erdőszéli rét:

Ám szánk hídjára
friss zúzmara rakódik,
s ujjaim alatt tested
csupa-csupa dér.

Még érzem, amint
óvó sugarába fon
és szelíden ringat a
délutáni nap:

De látom, lelkünk
fészkeről már útra kélt,
zsákmányra éhesen a
héja alkonyat.

*

Mi tart melletted?
Rég nem tudom.
Tán gyávaság, unalom.

TÚL AZ ALKONYON

Feladva már azt is mit nem lehet,
az őszi estben én is elmegyek..

Pedig hogy tudtam élni itt veled.
Lángoló ölü, hogy szerettelek!

Gátlástalan őszinte nyugalommal,
ahogy a napfény ölelkezik a lombbal.

Rügyfakadástól, levélszakadásig...
De jaj, ha a testetlen szerelem fázik:

Ha zúzmara rakódik lélekre, szívre
és jégcsap reccsen az édelgő beszédbe.

Nyelvünk mézét, ha dér marja le...
(Mielőtt küldenék.)

Az igaznak el kell mennie.

URAM!

hogy bedőltem neked.
Káromkodásaimat
imákra cseréltem,
tagadva bűneim,
az eretnek éveket.

Még az öklöm
is kinyitottam,
simogatást kínálva
boldognak, boldogtalannak.
Balga mód a *Napod* imádtam,
tagadva régi Istenem, a Holdat.

S most itt állok
csontokra szedve.
Rongyrázó szelekben
hintázó kezekkel
várok valakire,
hogy a nevedben
Uram!
a kalapot a fejemről
a lábamhoz tegye.

BLÖDLI

Látszólag a dolgok
rendben vannak
a héja udvarol
a vadgalambnak
a kopó és a róka
együtt járnak
az *ugatóra*

Vaddisznóék vasárnap
moslékozni
Vadászékhoz járnak

S mert lószar is van elég
elégedett minden veréb

Ám az ember többre vágy'
ármánykodik intrikál
létformája az anarchia

de ha érdekből
öv alá hajlítja
az altáji grácia
kabátja alól
kivillan a
nadrágjára fércelt
folt hátán folt
demokrácia

HA, HA, HA, HA...

Ha tyúkom a szeméten kapirgál...
Az Unió azonnal apellál.

Ha marhám az útszélén legel...
Az Unió rögvest perbe ver.

Ha disznóm konyhai moslékot eszik...
Csámcsogása elhallik Brüsszelig.

Ha szűkös a ketrec, hideg a karám,
és piszkos az ól...
Nem bújhatsz ki a megrovás alól.

Szemem és szám tátva van,
csak állok meredve.
E sok kiváló állati jogszabály,
miért nem vonatkozik
ránk is, emberekre?

MARADÉK

Trombita nem szól, dob nem pereg
szétszóródtak a harcos katonák
A tamburmajor a kocsmában hentereg
csak egy magányos rezes fújja még tovább

*

Bízz abban kiben hiszel
s a semmiből minden leszel
Ne fuss magad előtt – szégyen
higgy az ígért Igében

Mert jaj a szárnyatlannak
kit magas fészkedbe csaltál
ha egyszer repülni vágyna
nem lesz több zuhanó kavicsnál